

paa et System. Det er en menneskelig Eristelse, den kan gælde paa mange Omraader, og jeg tror, det ærede Medlem noget overser den Skyld, som ligger paa hans eget Parti. Nuvel, Undskyldningen var i nogen Grad, at det var et ganske ungt Parti; et nystiftet Parti; det holder det ærede Medlem stærkt paa, han vil ikke vedgaa Arv og Gæld efter det gamle Højre. Alene af den Grund er ogsaa al Tale om Overenskomst — det kan jeg sige til det ærede Medlem for Skern-Kredsen — ganske hen i Vejret. Thi Overenskomsten, hvis der var nogen af den Art, det ærede Medlem tænker paa, blev sluttet med det gamle Højre; men det nuværende konservative Folkeparti har udtrykkelig fragaaet baade Arv og Gæld efter det gamle Højre. Det staar altsaa fuldkommen frit i saa Henseende.

Det konservative Folkeparti var altsaa et nystiftet Parti, endnu ikke tilstrækkelig indarbejdet, havde ikke haft Lejlighed til at føre en stærk selvstændig Politik og havde efter min Mening — jeg har en Gang tidligere haft Lejlighed til at sige det til det ærede Medlem — ikke ført en tilstrækkelig selvstændig Politik til at blive alliancedygtigt eller allianceattraet. Det ærede Medlem havde efter min Mening alt for stærkt og alt for tidt friet til et andet Parti. Det skal man ikke gøre, det er ikke klogt. Ingen kan mere end jeg erkende, at Alliancer kan være nødvendige og formaalstjenlige i Politik, særlig saa længe vi ikke har en ordentlig Valglov; men til at indgaa Alliance kræves der Selvstændighed. Jeg har tidt haft Lejlighed til at sige — man vil ikke ind paa den Tanke, men den er rigtig —, at det saa langt fra er rigtigt, at Alliancer er Vidnesbyrd om Uselvstændighed og Afhængighed; tværtimod: kun selvstændige Stater kan slutte Alliance. Uselvstændige Stater kan overhovedet ikke gøre det. Det samme gælder Partier. Naar Radikale og Socialdemokrater har kunnet slutte Alliance gennem adskillige Valg, og naar Venstre og Socialdemokratiet kunde gøre det i tidligere Tid, saa ligger det i, at begge Parter var selvstændige Partier. Vi frygtede ikke for at tabe ved dette Samarbejde, men vi gik heller ikke daglig og friede til hinanden. Tværtimod, vi hævdede hver vort Program og vore Principper og lod en Gang imellem hinanden høre, at vi langt fra var enige, og det i ret kraftige Ord.

Men det ærede Medlem har, synes jeg, begaaet den store Fejl, at han har været alt for æggesyg, altfor forhippet paa denne Alliance. Han har talt om den i Tide og Utide. Derfor maa det ærede Medlem ikke

undre sig over, at mange Vælgere blev forvirrede og tænkte: Herregud, saa er det vel Hip som Hap, om man er konservativ Folkepartist eller Venstremand. Vælgerne blev forvirrede ved hele den Taktik, og det hævnedes sig ved sidste Valg, hvor utvivlsomt Vælgere i Titusindvis løb fra det konservative Folkeparti over til Venstre. Nej, en selvstændig Politik! Jeg er sikker paa, at jo mere det ærede Medlem og hans Parti vilde føre en selvstændig Politik, der kun tog Hensyn til deres eget Program og deres egne Interesser, des mere vilde de blive attraaet som allierede, des mere vilde de blive alliancedygtige. Nu kan man kaste dem til Side og være ligeglad og stjæle deres Stemmer ved Valgene — det spiller ingen Rolle, for Dagen efter er det ærede Medlem lige saa æggesyg efter Alliance som før. Jeg tror altsaa, det ligger en hel Del i Partiet selv, at det ikke gik det saa godt, som det kunde, ved sidste Valg, og ikke saa meget i Systemet.

Men dernæst maa det ærede Medlem ikke overse, at den Valglov, vi nu har og havde ved sidste Valg, er en ufuldstændig og mangelfuld Gennemførelse af Systemet Enkeltmandskredse i Forbindelse med Tillægsmandater. Derfor træder denne Fristelse stærkere frem, end den vilde gøre, hvis dette System blev rationelt gennemført, og efter den højtærede Indenrigsministers Valglovsforslag faar vi saa mange Tillægsmandater og faar dem fordelt paa en saadan Maade, uden den sorte Streg eller andre Rævestreger (Afbrydelse). Jeg haaber ikke, nogen ønsker Rævestreger hverken i Valgloven eller i dansk Politik overhovedet. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at jeg vil have en Valglov uden den sorte Streg og andre Rævestreger — uden Rævestreger overhovedet. Nu faar vi en saadan Valglov, hvori Systemet gennemføres rationelt. Derved vil ethvert Parti kunne have den allerstørste Udsigt til at faa nøjagtig den Anskuelsesrepræsentation her i Folketinget, der svarer til dets Stemmetal, og saa vil naturligvis Vælgerne i det konservative Folkeparti ikke kaste deres Stemmer bort til et andet Parti, thi de vil og maa sige til sig selv: Det vilde jo bare være at berøve vort eget Parti et Tillægsmandat, som vi ellers kunde have Udsigt til at faa. Saa snart de ved, at der er Til-

Rettelse.

Sp. 1711 i 3die, 5te og 11te Linie udgaar Citations-tegnene.